

טיב הקהילה

ב"ד

פר' נח

ג' חשוון תשפ"ב

המנים לפי אופק דרושלים

זמני הרלקת הגרות ומצ"ש

הדרה"ג 5:40
מוצש"ק 6:50
ר"ת 7:26

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:48 | סוק"ת א' 10:01
סוק"ש ב' 9:32 | סוק"ת ב' 10:30

המנים לפי שיעור קיץ

ליון מס:

589

טיב הפרשה

בניית התיבה לשם התבדלות

עשה לך תבת עצי גפר (ו, יז)

לערך 3750 מדי למיחז ומינע] ובתוך אותו שטח קטן הוצרך לאכלס את כל החיות והעופות והשרצים למיניהם ולסוגיהם, ומכל מין היו שנים מן הטמאים ושבעה מן הטהורים, והיו אלו המינים מסתממים אלפני אלפנים בריות, [כפי הידוע שמיני החיות הם הריבה מאד] והיה זה בבחינת מועט המחזיק את המרובה, ובהכרח שלא היה כל ענין הצלתם ענין טבעי כלל, וכשם שהשהייה בתיבה לא היתה טבעית כך גם לא היתה עצם ההצלה ענין טבעי כפי שהוכחו לעיל, ואם כן עליו להבין את המכוון בתיבות 'עשה לך'.

יש לפרש שמלבד מה ששימשה בניית התיבה לתוכחה ולהתראה לבני הדור, שימשה גם כן לטובתו של נח. דהנה נח היה באמת 'איש צדיק ותמים' אך כל סביביו היו רשעים, וכשגזר הקב"ה ללכותם הקציב להם תקופה ארוכה בת מאה ועשרים שנים שבהם הרשות בידם להימלך ולשוב, ובכל אותן השנים היה נח נתון בסכנה רוחנית גדולה עד מאוד, שהרי כל הימים היה רואה רק רע לגד עיניו, והרי טבעו של אדם להיות נמשך אחר דעת אנשי מקומו, וזאת על אף שקיימת גם ידעה שונה באיזה שהוא מקום, על אחת כמה וכמה במצבו של נח שהיה יחיד בדעתו והיה לקלס ולבין בעיני כל אנשי דורו, והוצרך לכוחות עצומים כדי להחזיק במעמדו, ולזאת היתה עצת הש"ת לזווחו על בניית התיבה, והיה זה עבורו לאות ולזכרון שעליו לזכור את בוראו ולהתבדל מן ההמון הטועים, ולדאוג מן הפורעניות העתידה לבוא ברבות הימים, בו בשעה שיצטרכו להגנה הרעות. ובצוק העיתים הללו לא היה סגן באות וזכרון בעלמא, וכדי להתחזק הוצרך לעשות גם מעשה ולהוציא את כוחו אל הפועל, כי כך הם טבע הדברים שמעשה מוציא מידי מחשבה, וממצא שפיר שהיה בניית התיבה טובה גדולה גם לנח. מעשה זה היא הדרכה גם לדורות! חיים אנו גם כהיום בדור שרובו רע ור"ל, בימינו אנו 'דור עקבתא דמשיחא' המציגה הסטרא אחרא הרבה דרכים ואמצעים שמטרתם הוא לכלות כל חלקה טובה ור"ל. הסטרא אחרא היא המעצבת כהיום את תנאי החיים על ידי תחום הטכנולוגיה, וגם אם אין האדם חפץ להתייצב לצידה היא באה וטופחתו על פניו ומזכיחה אותו כי לא תהיה ביכולתו להחזיק מעמד אם לא שיתייצב לשיירותיה, ואם לא במישרין לפחות בעקיפין ור"ל, וגם אם האדם מצליח להתחמק ממנה מוצא הוא את עצמו במלחמה בפני כל רוחות העולם, כי בכל פניה שהוא פונה רואה את הבריות המעדיפים את גוון שירותיה של הסטרא אחרא, וקשה לו מאוד להתמודד ולהישאר באלו התנאים המסמלים את מעמדו כבן ישיבה, ונדמה לו שעם כל הרצון להיות מובדל מכל עושי רשעה ימשך בעל כרחו לדעת הבריות, שהינם במידת מה מעוררים בשגרת חייו.

אך עליו לדעת שלא אפסה כל תקוה, הן אמת שהינו בכפיפה אחת עם בריות שונות ומשונות, הן אמת שהינו 'תמים' ועיני כל הבריות בוהים בו כאילו היה איזה תמהוני, אך כל זה אינו מחייבתו להימשך אחר הבל העולם. ואם דעתו יפה ובוהל בכל אלו אין לו כי אם לעשות מעשה המנוע מההרגל הנראה לעיניים, וכנח בשעתו שבכל יום עשה איזה מעשה המבדיל מן ההמון. זה המעשה הוא בימינו 'התבודדות!' להתבודד בכל יום ולבחון את מעשיו, אם אכן לא נמשך בעל כרחו אחר הרוחות הזרות, כי על אף אם היתה הסטייה בעל כרחו יש לחפש שלא ישנה באיזויותו, שמא ישנה וישלש עד שיבוא לידי הרגל, וההרגל הרי נעשה טבע. ורק אם יתבודד בכל יום לשעה קלה יצליח ליישר דרכו בכל עת.

ברש"י: עשה לך תבת - הרבה ריח והצלה לפניו, ולמה הטריחו בבנין זה, כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה מאה ועשרים שנה ושואלין אותו מה זאת לך, והוא אומר להם עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם, אולי ישוּבו: עצי גפר - כך שמו. ולמה מנין זה על שם גפרית, שנגזר עליהם להמחות בו: הוקשה לו לרש"י אם מטרת בניית התיבה היתה רק כדי להציל את נח ומכילה, לא הוצרך לכל הטרור הזה, שהרי הקב"ה הוא כל יכול, והיה ביכולתו לחולל פלאות ולהצילו על ידם.

הכמחשה לקשייתו נזכר את העובדה הידועה מהרה"ק רבי שלומקה מזווייעל ז"ע שסיפר בעצמו מימי שבתו בעיר כהונתו 'זווייעל', בשנה אחת אירע שבילי ראשון של סוכות ירד גשם זלעפות בעיירה ולא היתה האפשרות בידי אנשי העיירה לקיים את עיקר מצוות 'ישבת סוכה' בלילה הראשונה בסוכתם הפרטית, היכרתו יהודי - המשיך הצדיק בסיפורו - שבנס לא נכנסו הגשמים בסוכתו, וכל בני העיר באו לקיים בה המצוה כתיקונה באכילת 'יכית' לשם מצוה זו. כך סיפר הצדיק רבי שלומקה, וכבר ידעו השומעים שאותו יהודי לא היה אחר מרבי שלומקה בעצמו. כי העונה והשפלות היו נר חלגלו של אותו צדיק, על אחת כמה וכמה שהרחיק עצמו מכל מיני התפארות, וכשראה צורך לספר אודות מעלתו אמר 'היכרתו יהודי'... על כל פנים משמש עובדא זו כהמחשה לקשייתו של רש"י, שאין מעצור מהשי"ת מלהושיע בניסים גלויים, והיה ביכולתו לעשות כעין זה גם לנח? ולמה אם כן הטריחו בבניית תיבה במשך מאה ועשרים שנה?

לזה יתירך רש"י שכל הטרור לא היה לטובתו הפרטי של נח, כי אם לתועלת בני דורו, 'כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה מאה ועשרים שנה ושואלין אותו מה זאת לך, והוא אומר להם עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם, אולי ישוּבו' ולשם כך - ממשך רש"י לפרש - הוצרך גם לעשות את התיבה 'בעצי גפר', היה זה על שם שמם 'גופר' הדומה לתיבת 'גפרית' שבו נגזר עליהם להמחות, כלומר, אל תטעה לומר שהיה זה לתועלת באי התיבה, כי טבעם של אלו העצים לצוף היטב על פני המים, והוצרכה לתיבה שלא תטבע במי המבול, לא לשם כך הוצרכו למין עצים הללו, אלא היה זה כדי לעורר ולהתרות את אלו שהתחייבו עליה בגפרית, שידעו במה עתידים להענש אם לא ישוּבו מדרכם.

והנה מתוכן דבריו של רש"י נוכל להבין שלעצם ההצלה לא הוצרכו לבניית התיבה, אבל מאחר שכבר הוצרכו לבניית התיבה, שימשה ממילא גם להצלת הבאים בתוכה, ובכך יתיישב כוונת הכתוב באמרו 'עשה לך' שמשמעו 'להנאתך ולטובתך' (ראה פרש"י ריש פרשת לך לך) אך כשנתבונן ניוכח שעצם התיבה לא שמש כלל כאמצעי להצלת הבאים בה, ובהכרח שהיתה הצלתם תלויה בנס, כי מי פתי אשר יחשוב שהיתה ביכולת התיבה להגן ממימי המבול, הרי כל היקום נמחה מכל אלו המים, ועל אחת כמה וכמה שהי יכולים לה להתיבה שלא היתה כי אם בנין של קרשים, ובהכרח שלא היתה הגינה על באיה, אלא הם הגינו עליה, כי הזכות שעמד להם להינצל 'בנס' הגין גם על התיבה...

ובלאו הכי רואים שכל המאורע של ההצלה היתה מלווה בניסים, שהרי שטחה של התיבה לא היתה כי אם שלוש מאות על חמישים אמות, ושהיא

טיב המערכת

ומאלה נפצה כל הארץ

בישיבה אחת היה בחור סממפחה חשובה שהחל להיידדה, המשיגה שם לב כי הבחור כבר אינו מקפיד על קלה כבחמורה ובמשך הזמן אף התחיל לעבוד על מצוות חמורות המשיגה רצה מיד לסלק את הבחור מהישיבה לפני שיתחיל לסחוף אחריו עוד בחורים וגם הם יתקלקלו, אבל טרם יעשה צעד כזה חשוב החליט המשיגה לשאול את הרבי מליובאוויטש זצוק"ל, הרבי ענה למשיגה במכתב קצר: 'עייני אבות דרבי נתן פרק י"ב, שם כתוב כך: 'דבי מאיר אומר, מה תלמוד לומר ורבים השיב מעון - כשהיה אהרן מהלך בדרך, פגע בו באדם רשע, ונתן לו שלום. למחר ביקש אותו האיש לעבוד עבירה. אמר, אוי לי, היאך אשא עיני אחר כך ואראה את אהרן, בושתי הימנו שנתן לי שלום. נמצא אותו האיש מונע עצמו מן העבירה.'

לאחר שכל העולם חרב נשאר רק נח ובניו, וכך אומרת התורה 'יהיו בני נח היוצאים מן התיבה שם וחס ויפת. ומאלה נפצה כל הארץ, כל העולם נחרב ורק משפחה אחת קטנה נשארה, בסך הכל שלושה בניגם אבל התורה כבר מקדימה ואומרת לנו שנדע שמהם נפצה כל הארץ, כלומר, כל מליארדי האנשים שיש היום בעולם הם כולם צאצאיהם של אותם שלושה בניגם שם חס ויפת.

רבות כבר נכתב אודות החשיבות שיש לכל ילד, שסמנו עתידים לצאת דורות שלמים, וכאן אנו לומדים דבר נוסף, ע"פ דברי התנא רבי מאיר שמבאר את מעשיו של אהרן הכהן, שע"י ההסתכלות שלנו על הולדת אנחנו יכולים לקבוע מה יהיה עתידו, אם אנחנו נסתכל על כל ילד וכל בחור וכל קרוב משפחה על כולם נסתכל בעין טובה בעין של אמונה במבט שאומר 'אני מאמין בך, אני מאמין בטוב שבו, בזה לבד אנחנו יכולים לקבוע מה יהיה עתידו, כך אנחנו גורמים לו להיות באמת טוב, ואל לנו לחלל באף ילד, כי לפעמים בילד אחד יכול להיות תלוי כל העולם כולו!

(ע"פ טיב וזכרה - נח)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישי
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

פ"ר הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

הלכות הזכרת ושאלת הגשם ב'

א. מי שמסופק אם הזכיר מוריד הגשם בתפילתו, (במקום שאין מזכירין טל בימות החמה), עד שלשים יום הרי הוא בחזקת שהתפלל כהרגלו עד עתה בימות הקיץ ולא הזכיר גשמים, וצריך לחזור, לאחר שלשים יום אינו צריך לחזור, שכבר נהרגל לשונו לומר כהלכה, ומן הסתם אמר כהרגל לשונו (מי קי"ד סי"ח שו"ע הרב סי"ט).
ג. אם ברור לו שהיה בדעתו להזכיר מעין המאורע בתוך התפלה, ולאחר זמן מופלג נפל ספק בלבו אם הזכיר בתפלה או לא, אין צריך לחזור, אבל אם נתעורר הספק מיד אחר התפלה הרי זה צריך לחזור (מ"ב סק"י).

ג. אם מתפלל מתוך הסיודו וקיפל שם הדף שלא ישכח להזכירו, הרי זה זריז ונשכר ומועיל (מ"ח סק"ז).

ד. אם אמר תשעים פעמים 'מחיה מתים אתה רב להושיע משיב הרוח ומוריד הגשם', (ולא יתחיל מאתה גבור כדי שלא יאמר השם לבטלה), שוב אינו צריך לחזור, ואפילו אם נפל ספק בליבו הרי זה בחזקת שהזכירו (סי"ט מ"ב סק"ט).

ז. וכן הדין לענין שאלת 'ותן טל ומטר', אם אמר תשעים פעמים 'ואת כל מיני תבואתה לטובה ותן טל ומטר', (ולא יזכיר מתחילת הברכה כדי שלא יאמר השם לבטלה) הרי זה בחזקת שהזכירו (מ"ב סק"ט).

ז. אם יש לו ספק אם אמר תשעים פעמים, לא נעקר החזקה, ולכן באופן כזה אם יש לו ספק הרי זה צריך לחזור (הלכות אגן ישראל).

ז. יש מי שכתב שיש לאמרו לכתחילה מאה פעמים ואחד (מ"ב סקמ"א בשם הח"ס), ומכל מקום בדיעבד אם לא אמר רק תשעים פעמים אינו חוזר ומתפלל (מ"ב ס"ט).

ז. אם הרגיל עצמו מ"ה פעמים שהם כנגד חמשה עשר יום, משעברו אח"כ עוד חמשה עשר ימים, יש לו חזקה שאמר כהוגן (מ"ב סק"ב).

ש. ולפי זה אין צריך שיהיו שלשים יום שלימים, אלא כיון שהשלימים תשעים תפילות ממילא הורגל לשונו לומר כהלכה (מ"ב סק"ג).

י. ואם היה ש"ץ וחזר התפילה בשחרית ומנחה, די לו בשמונה עשר יום להשלים התשעים תפילות, ואם חיסר כמה תפילות מוסיף עוד יום או יומיים כפי מה שחסר לו (מ"ח סק"א).

יא. והנה לענין שאלת טל ומטר, אע"פ שבגמרא שלשים יום עדיין אין לו תשעים תפילות, אף דנחלקו הפוסקים בזה, מכל מקום נקטינן לקולא דשוב אינו חוזר ומתפלל, דספק ברכות להקל (מ"ב סק"ד).

יב. אם שגג או פשע יום או יומיים ולא התפלל כלל, אעפ"כ לא הורע חזקתו בזה, אלא כל שהחזיק ברוב אלו הימים דיו בכך, דכיון שלאחר שלא הזכיר איזה יום חזר אח"כ והזכיר עד תום שלשים יום, הרי זה בחזקה של שלשים יום, וכ"ש אם שאל טל ומטר בשומע תפילה וכדומה ודואי עולה לו (מ"ב סק"ה).

יג. שאל טל ומטר אחר החג קודם ז' בחשוון, אינו חוזר התפילה (הלי"ש תפלה פ"ח סי"ח), וי"א דחוזר (במת לז), וי"א שיחזור ויתפלל ויתנה שאם אינו צריך לחזור תהא תפילות בתורת נדבה (מ"א דשפת אמת).

יד. המסופק אם הזכיר מעין המאורע, וקטן ואומר לו שהזכיר כהלכה, הרי זה נאמן, אע"פ שאינו כשר לעדות, מפני שאין כאן אלא גילוי מילתא בעלמא, ומה שיש כאן חזקה שמסתמא אמר כהרגלו לא היו חזקה גמורה (הלי"ש שם סכ"ג).

טז. אם לאחר שאמר תשעים פעמים רצופים, הרגיש שוב בלשונו שהוא טועה, אעפ"כ לא נשתנה ההלכה הקבועה בשו"ע שיכול לסמוך על הרגל לשונו, ומכל מקום אם הרגיש כך ג' פעמים רציפות שהוא טועה בלשונו, אפשר שאינו מועיל לו מה שאמר תשעים פעמים רצופים, ואפשר שבאופן כזה יש לחוש גם לאחר שעברו שלושים יום, ומ"מ אם נזכר תוך כדי דיבור שטעה י"ל דדינו כמי שלא טעה ויכול לסמוך על הרגל לשונו (אשל אברהם תניא קי"ד סי"ח).

טז. יש מי שכתב דמי שידוע בבירור שדי לו בעשרים יום כדי להרגיל לשונו, אינו צריך שלשים יום, שלא אמרו שלשים יום אלא מפני שכן שיעור חז"ל דלסתם בני אדם די בכך, אבל דואי אם ימצא מי שהוא יוצא מן הכלל, הסברא נותנת דמודדן בשלו (עיקר הדי"ט סי' ה' אות ר"ב).

חומרת הגזל

בפרשת ראתה התורה לנוכח ההעלות על גוויליה את מעשיהם המכוערים של 'דור המבול' ואת עונשם. לא בכדי רצתה התורה שקורותיו של אותו דור יהיו חקוקים ויעמדו לזכר עולם, ולא בכדי רצתה שיהיו אלו הקורות חלק מעצמותה, התורה רצתה שנבנין חומרת מעשיהם כדי שנהיה זהירים מאוד שלא להיכשל בהם. על כן מוטל עלינו להתבונן במקראות התורה ולראות על מה יצא עליהם הקצף, ולהפיק בזה את הלקחים שרצתה התורה ללמדנו.

ובכן כשהתורה פותחת לדבר ברעת אותו דור היא מספרת על המצב המקולקל שבו היה העולם שריו ממעשיהם הרעים, 'ותשחת הארץ לפני האלקים' (ו, יא) ופרש"י: 'לשון ערוה ועבודה זרה', כל בני אותו הדור היו נמשכים אחר העוונות החמורים והמתועבים ביותר, עוונות שהתורה מתבטאת עליהם בלשונות חריפים ביותר בכמה וכמה מקומות, וגם חז"ל הקדושים הפליגו בחומרתם ואמרו שהם ביהרג ואל יעבור, ולכן גם אם לא היינו רואים מה שהכתוב מתאר הלאה כבר היינו מצדיקים עליהם את הדין, ולדעתנו שוב לא היו צריכים להוסיף עוד עוון כדי להצדיק עליהם את הפורעניות, ובפרט כשהעוון הנוסף הוא קל מקודמיו, אולם התורה לא ראתה לנוכח לדלג גם על עוון הגזל שהיה בעוכריהם, וכפי שמסיים הכתוב 'ותמלא הארץ חמס'.

דבר זה ייחשב לכאורה 'לפליאה', ופליאה זו מתבטאת ביותר במקראות הבאים, דהנה בהמשך (בפסוק יב) מספר הכתוב איך שהקב"ה התבונן בעולמו וראה 'והנה נשחתה' - עוונותיהם של אלו עשו רושם על הבריאה כולה, ומיין טבע רע נולד בעולם כתוצאה ממעשיהם הרעים, והוא 'כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ' ופירש"י: 'אפילו בהמה חיה ועוף נזקקין לשאינן מינין', כלומר, גם אלו המינים שמצד טבעם אינם משתוקקים להתערב עם שאינם מינם נתעוררו לטבע שני והתחילו להיזקק לשאינם מינם. כי כפי המוזב בספרים הקדושים תלויה הבריאה כולה במעשי של המין המובחר שבבריאה הוא המין האנושי, וכיון שבני אותו הדור היו כל כך שטופים בזימה גרמו בהשחתת השחתה כללית על העולם כולו. זה הכתוב מבטא את כאבו של הקב"ה, הכתוב מביא מה ש'ראה אלקים' באותו הדור, כלומר, מהו הדבר שצדה עינו וגרם את כאבו העיקרי, היה זה 'כי השחית כל בשר את דרכו'!

לאור האמור תתרבה הפליאה כשנראה (בפסוק יג) שגם אחר הכרה זו היה דבר ה' אל נח אודות רעת בני דורו, ואמר לו: 'קץ כל בשר בא לפני! וזאת לא מפני עוון העריות' שבידם, ולא מפני עוון 'עבודה זרה' שבידם, אלא על כך 'כי מלאה הארץ חמס מפניהם' וכפירש"י: 'לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל', כלומר, לולא הגזל, על אף שעברו על העוונות החמורים ביותר, - עוונות שנתנו אותותם על הבריאה כולה, וציערו את הקב"ה מאוד מאוד - עדיין היה ביכולתו של הקב"ה לסובלם, אולם את הגזל כבר לא היה ביכולתו לסבול, וכבר לא היה מנוס מלהביא עליהם את הפורעניות.

מכאן יש ללמוד שהקב"ה מקפיד על הגזול וגורם צער לברואיו, יותר ממה שהוא מקפיד על צערו ועל השחתת קנינו. כיון שכן עלינו להיות זהיר בעוון החמור, ואמרת' ללקט איזה עובדות הממחישים עד היכן יש להקפיד על זה העוון, היה זה בשנת עת"ר, בערב אחד התקיימה איזה אסיפת רבנים באחד המלונות בנוכחותו של מרן בעל ה'חפץ חיים' והרבי מליובאוויטש מרן הרשב"ב ז"ע, האסיפה נמשכה עד שעה מאוחרת בלילה, ואז נזקק מרן ה'חפץ חיים' לפיסת נייר כדי לכתוב עליו דבר מה, וביקש לקנותה באחד החנויות הסמוכים לבית המלון, אולם לאור השעה המאוחרת כבר היו כל החנויות סגורות, על כן שאל את הנוכחים אם יש ברשות אחד מהם איזה נייר חלק, אז הוציא מרן הרשב"ב גליין מאמתחתו והניחו לפני ה'חפץ חיים', לקח ה'חפץ חיים' את הגליין והושיט לעברו של הרשב"ב את מחירו שתי פרוטות, אולם הרשב"ב חיך ועשה תנועה כמי שאינו זקוק לתשלום, כיון שכן החזיר מרן ה'חפץ חיים' את הגליין, ולא הסכים לקבלו בחזרה עד שיתרצה מרן הרשב"ב לקבל את תמורתו.

הגביר הנודע ר' זעליג פרסיץ היה עד למתרחש, וכשהאסיפה נתפזרה פנה אל ה'חפץ חיים' והרצה את תמיהתו על סירובו של ה'חפץ חיים' להנות מגלינו של הרבי מליובאוויטש כל עוד שאין הרבי מקבל את תמורתו, ועיקר טענתו היתה שכל אחד יודע שאצל הרבי הרשב"ב אין ערך לשתי פרוטות. נענה ה'חפץ חיים' ואמר לר' זעליג: דע לך משתי פרוטות של גזל עלול להיווצר מלאך חבלה, שבכוחו להפוך על פניהם את כל חומותיה של פטעטערבורג. כלומר, אין נפקא מינא אם הרבי מעריך את מחירו של הגליין או לא, גם אם אינו מעריכו הרי זה שלו, וכל עוד שאינו מקבל תמורתו אסור להשתמש בשלו, והעובר על כך נכשל בעוון 'גזל' החמור וגם אם אינו מדובר רק בשתי פרוטות מייצר בכך מלאך נורא ואיום, [הובא בספר 'חפץ חיים' על התורה]

עוד עובדא ששמעתי מאממו"ר שליט"א על אביו זקני הגאון בעל המעדני השלחן זצ"ל, שפעם, בערב סוכות קנה אצל שולחני בשוק מספר הדסים, ובהגיעו לביתו הבחין שבידו הדס מיותר שלא שילם עליו, כיון שכן מיהר לחזור על עקבותיו להחזיר את ההדס להמוכר, אולם לאזכרתו כבר לא מצאו. מאותה שעה והילך היה נראה כאילו שכח מכל ההכנות הנצרכים לחג, וכל כולו היה עסוק האין להחזיר את ההדס לבעליו, והתעניין הרבה מי הוא המוכר ומאין בא, עד שנודע לו שיש לו חנות באזור תלפיות, ולא חס על כוחותיו ועותותיו, ונדד עד לתלפיות כדי להשיב את האבידה לבעליה. ואממו"ר אמר לנו, שמחזה זה נחקק בכל המשפחה, ובה החדיר בהם החיוב להיות זהיר מאוד ממזמן הזולת.

ואסיים בעובדא שבדידי הוה, היה זה לפני יותר משלושים שנה, אז היה לי קביעות להיכנס בערב ש"ק בפקודת אממו"ר שליט"א אל הגאון הצדיק רבי אפרים זלזניק זצוק"ל, כדי לדבר עמו בלימוד, ובדרך כלל הרצתי לפני ממה שחידשו בישיבה במשך השבוע, באחד הפעמים כשידברתי אודות חידוש מסויים אמר לי שברצונו להראות לי מה שכתב אחד הראשונים אודות אותו חידוש, אולם כעת נבצר ממנו להראות לי הדברים בפנים הספר, כי החיבור של אותו ראשון הנמצא ברשותו שייך לבנו, והוא לא קיבל ממנו רשות לעיין בו.

בליל שבת קודש הופיע בנו הבחור [הרה"ג ר' אריה לייב שליט"א] בבית אבי מורי, ובפיו פקודה מאביו שאסור אליו, מיד שמתי רגלי לעבר מעונו, ובבואי אליו הראה אותי בפנים הספר דבריו של אותו ראשון, היה זה אחר שכבר קיבל את רשותו של בנו להשתמש בספרו.

מה שדובר אז אינו זוכר כל כך, אבל ידאתו הגדולה זאת ראיתי ונחלקה בליבי, ראיתי עד היכן צריכים להיות זהיר באיסור גזל, כי על אף שלא היה שום ספק שבנו מתיר לו להשתמש בספריו מיאן בדבר כל עוד שלא קיבל ממנו רשות בפה מלא... [אגב, לאמיתו של דבר אין זה בגדר חומרה כי אם הלכה מפורשת, עיין שו"ע אורח סימן ד' סעיף ד' שכן הוא דעתו של הרמ"א ח"ל: 'אבל אסור ללמוד מספרים של תבירו בלא דעתו דחיישינן שמא יקדע אותם בלימודו', ובמשנ"ב שם (סי"ט סו) כתב: 'אפילו באקראי בעלמא, דחיישינן שמא יקרא בהן הרבה עד שיתקדעו מרוב המשמוש', וראה גם בשו"ע הרב הלכות מציאה ופקדון הלכה ד' שכתב: 'אפילו ברור לו לכשיודע לבעליו שהוא נטלה אזי ישמחו ויגילו מפני אהבתו אותו, אסור לו להנות בה בלא דעת הבעלים'. אולם כהיום שהספרים הם בול יש מגדולי זמננו שמקילים בזה, כי לדעתם נשתנו דעתם של בני אדם ומעיקר איהם מקפידים על כך, ואכמ"ל.]

אמונה פשוטה

המפרשים כולם נלאו בפירוש זה הפסוק, מהו 'ויסגור ה' בעדו', הלא יש פתח לתיבה, כד"א (סו, סו) ופתח התיבה בצידה תשים". ומאחר שנכנסו כולם אל התיבה כבר יכול נח לסגור הדלת בעדו, ולמה נצרך השי"ת לסגורה בעדו. עיין בכל התרגומים והמפרשים הרבים, שהלכו בזה כל אחד לפי דרכו ושיטתו.

ואחר כל הפירושים והתירושים, קיימא לן בכל דוכתי שאין המקרא יוצא מידי פשוטו, ופשיטה דקרא מורה כי ה' הוא הסוגר בעדו, וצריך עיין. ברם נראה כשמתבוננים בפרשא דידן, בגזירת המבול ודרכי בנין התיבה וניסי הצלת נח ובניו, שהכל היה מתוך אמונה איתנה פשוטה וברורה, שאין בכוח אנוש כלום, וכל הנעשה והנפעל הכל בכוח עליון בלבד.

יסוד אמונה פשוטה זו יש ללמוד גם מכניסתו ויציאתו של נח אל התיבה, שהכל היה בדבר ה' אלו, כשנצטוו להיכנס נכנס וכשנצטוו לצאת יצא. ולא על פי מה שנראה לעיניים במצב המבול שבעולם, כי אם באמונה פשוטה ותמימה בדבר ד'.

והגם שנראה לכאורה שבנה נח תיבת מקלט מן המבול, תיבה שיש בה הגנה טבעית. - הלא מובן ופשוט במבול קשה ועצום כזה שהחריב והרס הכל עד היסוד, וימח את כל היקום אשר על פני האדמה" (בראשית ט, כו), שאין שום אפשרות טבעית לקיום תיבת עץ פשוטה השטה על פני המים חשופה חודשים ארוכים אל כל שטף מי המבול. - אלא הכל בדבר ד' יתברך בלבד, על פי יבואו ועל פי יצאו, ועשיית התיבה היא רק מעשה השתדלות שצריך אדם לעשות מצידו בלא קשר להצלה עצמה.

ולפיכך מעיד בנו הכתוב גודל האמונה החזקה של נח ובניו, שאף שבהסתכלות פשוטה נראה לעין כל שנח הוא ססוגר את הדלת מכוח עצמו. מכל מקום הבינו הכל וידעו היטב כי השי"ת הוא הסוגר את הדלת בעדו, ואילו ישיגור הקב"ה את הפתח אין הדלת נסגרת. ואף כי נראה עשה נח מצידו כל הנצרך בנעילת הפתח היטב, ושלא יישאר בו שום נקב קטן שבקטנים, כי בנקב כל שהוא שתנוק התיבה כולם מתים שם, כמ"ש האבן עזרא וכלי יקר בפסוק זה עיין שם, וסתם הכל היטב מפני מי המבול. - אף על פי כן הבינו וראו בחוש שכל אותם טעדין אין פועלים ואין מועילים מאומה בצורה הטבעית, ובבלתי יתכן בתיבת עץ העומדת כל העת חשופה תחת מבול שכזה שלא יחדרו המים פנימה, או שיחוררו נקב קטן, ועל כרחך ראו הכל והבינו כפשטא דקרא "ויסגור ה' בעדו"!

ללמדך יסודות דרכי אמונת איתן, שאין לאדם שום כוח עצמי לפעול ולעשות ולא כלום. אפילו פעולה פשוטה של סגירת הדלת צריך הוא להגיע לרחמי השי"ת שיסגור הדלת בעדו. - הגם שלא תמיד רואים זאת ממש בחוש כמו שראו בסגירת פתח התיבה, אבל מצד האמת אין שום חילוק ונפקותא בין סגירת פתח תיבת נח לכל סגירת דלת, כמ"ש רז"ל (חולין ע"ג) "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה". ובכל דבר ודבר ישליך יתנו על השי"ת בלבד, באמונה וביטחון איתן, וכד"א (תהלים קכ, א) "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומרי".

אחד מחסידי המקורבים של כ"ק האדמו"ר מבלחוב זצוק"ל בארצות הברית, היה מוה"ר רבי חנינא פייקסלבוב, איש יקר ונכבד שרוח ה' לוהטת בקרבו לכל דבר שבקדושה, מלא אמונה פשוטה ותמימה תדיר, כפי ששגור על לשונו הפסוק (שמות י, לא) "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". באחת מתקופות חייו הקשים מתו על פניו שניים מילדיו ל"ע בזה אחר זה, כמובן היתה זו מכה קשה וכואבת בכפלים. אך ר' חנינא אמר על כך, שלאחר שבכה יותר מדי על פטירת

הילד הראשון, ולא התחזק כראוי לפי מדרגתו באמונה שלמה ותמימה, נתנו לו מן השמים שוב ניסיון קשה יותר בכפילות המכה בהסתלקותו של הילד השני... - שבו כבר למד היטב את הנרצה ממנו, להחזיק היטב באמונת אומן, ולקבל גזירותיו יתברך באהבה.

• § • § •

על דרך שאמר מחו' מורנו הגה"צ רבי זונדל קרוזר זצוק"ל ליהודי אחד שנפטר בנו על פניו רח"ל, ולא היה יכול להתנחם בשום אופן, והתהלך כולו קודר ועצב. - אמר לו ר' זונדל בענותנותו, וגילה מעט מגודל אמונתו השלמה: אגלה לך מעט מצפונות לבני, הנה כשלעצמי היו אצלי תמיד כל הלכות האבלות חידוש מעט... בשלמא כל עת שהחולה עדיין חי ונשמתו פועמת בקרבו, הרי עלינו להפוך את העולם בתפילות להצלתו. אבל מכיון שכבר מת ועבר מן העולם תו אין מקום להחזירו כי אם בתחיית המתים שלעתיד לבוא, ונמצא הדבר חתום בידי שמים עשוי וגמור לפנינו. ומה מקום יש להצטער ולהתאבל על מה שעשה השם יתברך בכבודו ובעצמו, הלא על כך אמר הכתוב (איוב א, כ"א): "ערום יצאתי מבטן אמי, וערום אשוב שמה. ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך".

"והנבאים זכר ונקבה מכל בשר באו, באשר צוה אתו אלקים, ויסגר ה' בעדו".

ומהשתא מה מקום עימנו להתאבל ולהצטער בדבר שהשי"ת בעצמו נתן ולוקח, עד כאן נתן ומכאן ואילך לקח, ואנו מברכים שמו על הרעה כשם שמברכים על הטובה (ברכות ד). אלא על כרחך מצוה היא בדינו, רחמנא אמר תתאבלו, וכך גזרה חכמתו יתברך, וכשם שנצטוונו לרקוד ולשמוח בעתותי השמחה נצטוונו כמו כן להתאבל בעת הצער, והכל בגזירת עליון, וכנראה יש בזה טובה לחיים ולמותי כנועד. - אבל בודאי סגי לן במה שצויתנו לנו תורה בסדרי מצות האבלות, והבו דלא לוסף עליה.

וכבר מצינו מעין טיב זה המעשה באגדתא דפרק חלק (סנהדרין קד): "מעשה באשה אחת שכנתו של רבן גמליאל שמת בנה, והיתה בוכה עליו בלילה. שמע רבן גמליאל קולה ובכה כנגדה, עד שנשרו ריסי עיניו, למחר הכירו בו תלמידיו והוציאוה משכנותו" ע"כ. [עיין מהרש"א חידושי אגדות על אתר, על פי מדרש איזה, שהיה בוכה בעיקר על חורבן המקדש וצער השכינה. - כידוע דרכם של צדיקים שלמדו מכל דבר שבעולם רמז עליון, להבין דבר מתוך דבר].

[פרסית, קובץ 161103-0023]

• § • § •

שח לי איש יהודי נאמן, מטובי בני קרתא דשופריא, שזיכהו השי"ת ברוב רחמי במשפחה ברוכת ילדים, שבעה עשר במספר [כמנין טובי] כן ירבו. זמן קצר לאחר לידת אחד מילדיו התגלתה בגוף התינוק בעיה התפתחותית מסוימת ל"ע, שבבתי הרפואה שבארץ ישראל עדיין לא התמחו באותה תקופה בטיפול בעייה מסוג זה. ונאלצו לשלחם לארצות הברית לתקופה ארוכה של חודשים רבים, כדי לעבור שם סדרת טיפולים ארוכה, על ידי פרופסורים מומחים בעלי שם.

הצרה הזו נפלה על המשפחה כרעם ביום בהיר, כל חייהם השתנו באחת, לאורך כל אותה התקופה התחלפו ההורים בדילוגי מסעותיהם בין הטיפול בילד החולה שבבוסטון, לטיפול הסדיר הנצרך ביתר בני המשפחה הברוכה שביושלים. כשמלבד כל הטרדות הקשות שהפעילו את כל בני המשפחה, היתה צרת שאלת 'כסף מנול?' עולה על כולנה, כי בפתע פתאום נצרכו לעשרות אלפים של ירוקים מזומנים טיבן ותקילין!

אך בני המשפחה הנפלאה דן קידשו שם שמים מאוד באותה תקופה, באמונתם ובביטחונם הגדול בהשי"ת, ובקבלת כל צרתם באהבה. הם לא נפלו ברוחם ולא נכנסו ח"ו לעצבות ומרה שחורה, כי אם אדרבה בהיפך, קיבלו עליהם גזירת הבורא באהבה ובשמחה, ונכנסו לתפקידים החדש והמפוך במסירות אין קץ!

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

ודחמיו על כל מעשיו

הגיע לפנינו סיפור שהפריטים שבו לא מצויים כל כך, אבל גודל ההשגחה שהתגלה בסופו זה שווה את פירוטו.

כשם שלאדם העיוור חנן ה' את האדם ונתן לו כלב נחיה כלומר כלב מאולף שמנחה את הסומא ומוליכו מביתו לבית הכנסת או לעבודה או כל מקום אחר כך ישנם גם כלבים או חיות טיפוליים למצבים שונים שאנשים זקוקים להם.

יש לנו עבור בני המוגבל כלב מיוחד שמלווה אותו שנים רבות. יום אחד בני חיפש את הכלב הטיפולי ולא מצאו. חיפשנו בכל מקום אך הכלב איננו. הצער היה גדול מלהכיל שהרי בני קשור אליו מאוד מאוד וזקוק לו. מה גם שבדיוק עברנו לישוב חדש ובישוב איני מכיר עדיין את הסביבה ואת התושבים. התקשרתי לבני הנשוי שגר אף הוא בישוב ובקשתי את עזרתו במציאת האבדה. נסענו הלך ושוב שואלים את העוברים ושבים שמא ראו את הכלב הטיפולי אך ללא כל תוצאה.

חזרתי הביתה וראיתי את בני שבור ורצוף (בהיותו מוגבל אין לו יכולת ריגשית להכיל את האבדה) ואני לא מצאתי דרך להרגיעו. אמרתי את הסגולה למציאת אבידה "אמר רבי בנימין" והתפללתי מעומק לב שה' ירחם על בני... חשבתי לעצמי שגם אם מישוה ימצא את הכלב האובד כיצד ידע למי להשיבו?

חלפו דקות מספר והפלאפון של אשתי צלצל. מאחורי הקו אדם ששאל את אשתי אם אבד לנו כלב ואמר שהוא נמצא בכתובת פלונית כחצי קילומטר מהבית שלי.

שמחתי מאוד ומיהרתי לאסוף את הכלב. כשהגעתי תמהתי בפניהם כיצד ידעו להתקשר לאשתי וכיצד ידעו שאבד לנו הכלב? הם הדהימו אותי בתשובתם וכן אמרו: "יש לנו פנסיון לכלבים בישוב שזה בעצם בית לכלבים אשר בעליהם צריכים לנסוע לחופשה או כל מטרה אחרת והם זואגים לרווחתם של הכלבים. לכל כלב מטופל ישנו ציפ מיוחד בעור שלו שעם מכשיר מיוחד אפשר לקרוא את הנתונים עם הפרטים המזהים של הכלב ובעליו ולנו יש את המכשיר הזה וכך הגענו אליכם..."

מדהים לחשוב איזה סיכוי יש שבדיוק אותם חברים יצאו מהפנסיון ובדיוק הכלב שלנו יחלוף דרכם והם ישיבו את האבידה?

בעל המעשה: א.מ.ש.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזמן לשלוח אר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או: o.y.wines@gmail.com

כאשר כל בני המשפחה נרתמים יחדיו מחזקים ומעודדים זה את זה, ועוזרים ומסייעים כל אחד בכל מה שיכול, מגדול ועד קטן, תוך שהם חוזרים ומשננים כל העת באמונה תמימה שבודאי "גם זו לטובה!" (תענית כא).

בהיות אבי המשפחה החשוב שליט"א בארץ נכר של אמריקא, קישרוהו אנשי המקום עם כמה עסקנים נאמנים מאנשי החסד המופלאים שבניו יורק, שנטלו על עצמם ועל שכמם בדיוק את המשא הגדול הזה, לסייע ולעזור לחולים קשים מבני ארץ ישראל המגיעים אל בתי הרפואה הענקיים שבארה"ב, ואינם | הפוך בעמוד הבא <

רוצה לדעת ?

מה הפרשה קטורה אלוך ?
 מה הכניס הבורא, בכל פסוק ?
 מה גיתן ללמוד מכל ענין ?
 מה רוצה רש"י, חוץ מלהסביר את הפסוק ?

ספר ייחודי ביותר על התורה
 אשר בו צרו פנינים בתוקים
 ולקחי סוסר נפלאים
 גם מצורה נזה טיב הרש"י
 להבין ולהעמיק בדבריו הק'

מעומד ומעוצב בהידור רב
 מאירת עינים כפשוטו

גיתן להשיג בחנויות ספרים המובחרות
 הפצה ראשית מרכז הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

להמשיך בכל לב בעסק התורה כי טוב סחרה מכל סחורה, על אף שזה כרוך בחיי דחקות ולחץ עול הפרנסה. - ורק מבקשים להתחזק באמונה שלמה בכל לב, ולדעת אם אין הם שוגים בהחלטתם הנחושה שלא לעזוב את עסק התורה.

התרגשתי מאוד לנוכח הגילוי המופלא שאנו זוכים לראות בדור עני ושפל שכזה, משפחה שלמה בישראל המשליכים אחרי גווס את כל חיי העולם הזה, ומוכנים במסירות נפש לנהל את חיי ביתם על לחם צר ומים לחץ. ודיברתי עמהם הרבה דברי חיזוק באמונה ובשיחון, כמאמר הכתוב (תהלים לב, ט) "הבוטח בה' חסד יסובבנו".

על דרך שפירש הרה"ק הרר"א מפאריסוב צוק"ל, בשם הרה"ק השרף מקאצק צוק"ל [חובא בסה"ק שיח שרפי קודש, פרשת בראשית], "רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו", כי הרשע בכל תהלוכותיו הכל 'מכאובים' לו, ועל הכל הוא מתרעם תמיד, שהכל אינו טוב אצלו, ולכן 'רבים מכאובים לרשע'. אבל 'הבוטח בה' חסד יסובבנו', שכל מה שמסבב אותו הכל 'חסד' אצלו, ומקבל כל קורותיו בשמחה.

כמי"ש צדיקים מי שיש לו אמונה יש לו הכל, ואם נחסר לו משהו הרי זה מורה על החיסרון באמונה, ודו"ק.

וכמאמר החכם, במקום שתספר לה' את גודל צרותיך, תספר לצרותיך את גדלות ה', ותתחזק באמונה איתנה.

כך הארכתי עמהם בדברי עידוד וחיזוק, שעליהם לשמוח מאוד בחלקם שזוכים לתורה מתוך הדחק, ואין לשער ואין לתאר גודל השמחה והנחת רוח שנעשה בזה למעלה בשמים, וברוך השם יצאו מחוקקים מאוד.

והנה למרבה הפלא, לא חלפו שבועיים ימים מעת שחזרו לביתם באמריקה, והנה מתקשר אלי האיש בטלפון בשמחה גדולה, שלהפתעתם הגדולה זכו בכרטיס 'לוטו פלורידה', שהיה בו סכום עצום בלעה"ר, ובבת אחת נעשו עשירים גדולים. ואמר לי האיש שבסכום זה יכולים בעז"ה לרכוש בית משלהם, להתפרנס בכבוד כל ימי חייהם, ולהשיא את כל ילדיהם בכבוד ובריוח. - אבל עיקר שמחתם הגדולה היתה על כך, שעתה יוכל הבעל לישב בהשקט על התורה ועל העבודה כתשוקתו ואוות נפשו ונפש בני ביתו.

ולמדנו לקח מוסר השכל מטיב זה המעשה, שלא לאבד חלילה את זיק האמונה, ואף כשעוברים לפעמים זמנים קשים, צריך לבטוח בהשם יתברך שלא יטשו ולא יעזבו, ובדואי יבואו גם ימי הטובה והברכה, אמן.

[ספר "טיב המעשים - תנוהל" בעריכה מחודשת]

• § • § •

אני מאמין באמונה שלמה, שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

בשליחים טובים ונאמנים, לבנין בתים ונאמנים בישראל!

[מתוך שיחה בכולל 'שבתי', פרשת שמיי תשע"א]

• § • § •

לפני כמה חודשים הגיעו אלי זוג צעיר מארצות הברית עם מספר ילדים קטנים כ"י, ודברו על מצבם הכלכלי הדחוק. ובהיות הבעל אברך תלמיד חכם השוקד על תלמודו, אינם רוצים לעזוב את עסק התורה הק' חלילה, כאשר היה תמיד באמנה עמהם. - בימי חרותו למד באחת הישיבות המובהרות שבירושלים ת"ו, והיה מבני החבורה כאן, והשתתף בשיעורים מדי שבוע בשבוע. ולאחר הנישואין התגוררו פה עיה"ק כמה שנים כמנהג הרבה בני חו"ל, והמשיך בשקידה בלימוד הישיבה הקדושה. אך לאחר שגולדו להם כמה ילדים נצרכו לחזור למדינת הים, ועברו להתגורר באחד מפרברי העיר ניו יורק הגדולה. וכאשר רצו בכל מאודם שימשיך הבעל לשקוד על תלמודו הצטרף שם לאחת מן החבורות החזקות שבכולל אברכים מצוינים, ומתגדל יפה בלימודיו, אך דא עקא שמצב הפרנסה בביתם בכי רע.

ועל כך באו עתה כשבקשתם בפיהם להתחזק לבנם באמונה ובביטחון, כאשר ידוע שהוצאות המחיה והפרנסה באמריקה גדולים יותר, ובפרט כשטפלי תליא ביה, ועצם הוצאות החודשיות הרגילות משתרגים ועולים תדיר.

בתוך שיחתם עמי הדגישו כמה פעמים, שלעת עתה אין הם שואלים אם לעזוב את הכולל או לצאת לעבוד, רק ברצונם

ידועים בין ימינם לשמאלם... ברוב חביבותו וטוהר מידותיו הצליח בנקל ליצור שם קשרים טובים ונאמנים עם אותם עסקנים שעזרו לו בכל דבר, ואף קישרוהו עם כמה בעלי הון, נדיבים יקרים מאחינו בני ישראל שלבם פתוח כאלום, והוא זכה לנאמנותם המלאה, כשהכירו במצבו ותרמו את מימון כל הוצאות הכבדות שנוצר להם באותה תקופה.

עם תום סדרת הטיפולים המפרכים, יצא הן כשהוא בריא ושלם כאחד האדם, הודות השם יתברך, והמשפחה כולה התאחדה שוב בביתם הקטן והנעים שבירושלים, החיים חזרו למסלולם בשגרה הרגילה של חיי עולם נטע בתוכנו.

ברם, רק כעבור תקופה הבין האיש עד כמה עמקו חסדי השי"ת עמו בתוככי ההסתור של אותה בעיה 'קטנה' שהעתיקה את מגוריו לאמריקה לחודשים ארוכים... - היה זה כשזכו בחסד ה' להביא את בנם הראשון שיחי' בברית האירוסין בשעטו"מ, ולא מצאו ידיהם ורגליהם כיצד ואיך לגשת להוצאה עצומה זו של הנישואין, כשבקושי מצליחים לתחזק את פרנסת משפחתם המבורכת בכלכלה החודשית... ועתה הוטלה עליהם בבת אחת הוצאה כבדה וגדולה שכזו.

אולם עד מהרה נוכחו כי ב"ה לא אלמן ישראל, כשבאחד הימים קבלו שיחת טלפון משמחת מאוד מגדולי העשירים שבאמריקה, שבעקבות בעייתו הרפואית של הילד הקטן נקשר באותה תקופה של טיפוליו עם בני המשפחה במסירות

ובנאמנות, ושילם מכיסו חלק גדול מן ההוצאות הרפואיות והטיסות הרבות שנוצרו להם בשעתו. - עתה, סיפר העשיר, שנודע לו מפי אחד העסקנים באמריקה שהם זכו לארס את בנם עם ב"ג ממשפחת טובים שבירושלים. והרי 'מצוה גודרת מצוה' (אמת ג, ת, א) אמר העשיר, כשם שזכיתי במצוה הראשונה של העזרה בטיפול וסיעוד הילד, כן אגורר גם עתה אל המצוה הזו של שמחת חתן וכלה! הסירו נא מלבכם את כל דאגת כספי הנישואין, הכינו נא את שמחת החתונה ככל הנצרך לכם, ואני אסלק בעז"ה את כל העלות הכספית מהחל ועד כלה!

למרבה הפלא עמד האיש בדיבורו, ולא רק באותה חתונה של הן הבכור, אלא כמעשהו בראשון כן מעשהו בשני ובשלישי ובכל הבאים אחריהם בלי עין הרע... בכל פעם שהגיעו לפרק שמחת נישואי הצאצאים, שנישאו והלכו בזה אחר זה, היו מקבלים את כל המימון הדרוש מידו של הנדיב הנכבד, בהשתתפותו בשמחתם בכל לב. או שהיה מגיע בעצמו לארץ הקודש להשתתף בשמחתם, או כשבשר ממנו היו נוסעים הם אליו למעונו שבאמריקה. ונטל אותו נדיב נכבד מורם מעם שליט"א את כל הוצאות אותה המשפחה תחת חסותו!

ללמדך, שכאשר חיים באמונה ובביטחון איתן בכל דבר שהכל לטובה, הרי בהגיע עת שידוכין זוכים לראות חסדים טובים ומופלאים הנשפעים במתנת חינום מן השמים,

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

גיתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט לקבלת העלון במייל (דוא"ל) טל שלוחה למייל המצוי"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז יז"א ירוקום מרכז 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	--	------------------------	--	----------

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ להדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173